02-2 5674

16-02-2021

JN2-02-1-1501-7/19

Број: С1 3 У 033359 19 У
Сарајево, 10.2.2021. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Енисе Имамовић, у управном спору тужиоца „Дезинсекција" д.о.о. Бијељина, којег заступа пуномоћник Санел Незирић, адвокат из Сарајева, против рјешења број: ЈН2-02-07-1-1501-7/19 од 8.8.2019. године, туженог: Канцеларија за разматрање жалби БиХ, Филијала Бања Лука, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 10.2.2021.година, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се уважава, поништава se рјешење тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Филијала Бања Лука, број: ЈН2-02-07-1-1501-7/19 од 8.8.2019. године и предмет враћа туженом на поновни поступак.

Обавезује се тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 380,80 КМ у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се у преосталом дијелу потраживаних трошкова захтјев одбија као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним рјешењем туженог број: ЈН2-02-07-1-1501-7/19 од 8.8.2019. године, одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против одлуке број: 02-404-71/18 од 21.5.2019. године, уговорног органа Град Приједор-градоначелник, у поступку јавне набавке: Провођење љетне и јесење систематске дератизације.

Тужилац је благовремено поднио тужбу за покретање управног спора. У образложењу тужбе наводи да је тужени у оспореном рјешењу само цитирао наводе жалбе коју је изјавио тужилац у овој правној ствари, наводе из изјашњења уговорног органа, али да жалбене наводе није разматрао и у само једној реченици је констатовао да је жалба неоснована. Указује на повреду члана 233. став 2. ЗУП-а, уз образложење да је сваки орган приликом доношења одлуке по жалби дужан јасно образложити такву одлуку, дати јасне и прецизне разлоге за одлучивање. Надаље наводи да је у жалби истицао да уговорни орган у ТД, осим достављања списка извршених уговора и потврде о уредном испуњењу уговора, није захтијевао достављање било којих других докумената којима би понуђач доказао испуњавање услова прописаних у ТД. Сматра да је нејасан и неправилан закључак уговорног органа да потврда издата од стране Хотел Салус „Stella" Неум није ваљана, у ситуацији када је уговорни орган имао могућност да изврши провјеру, те затражи информацију о томе да ли је потврда аутентична, односно да ли је тужилац извршио услуге које су наведене потврдом, те тврди да уговорни орган нема овлаштење ни право да се упушта у оцјену да ли је за обављање неког посла понуђач имао овлаштење или није, ни да на тај начин оцјењује аутентичност потврде, јер такво поступање потпуно излази ван оквира надлежности уговорног органа. Коначно је предложио да се тужба уважи, оспорено рјешење поништи и предмет врати туженом на поновни поступак.

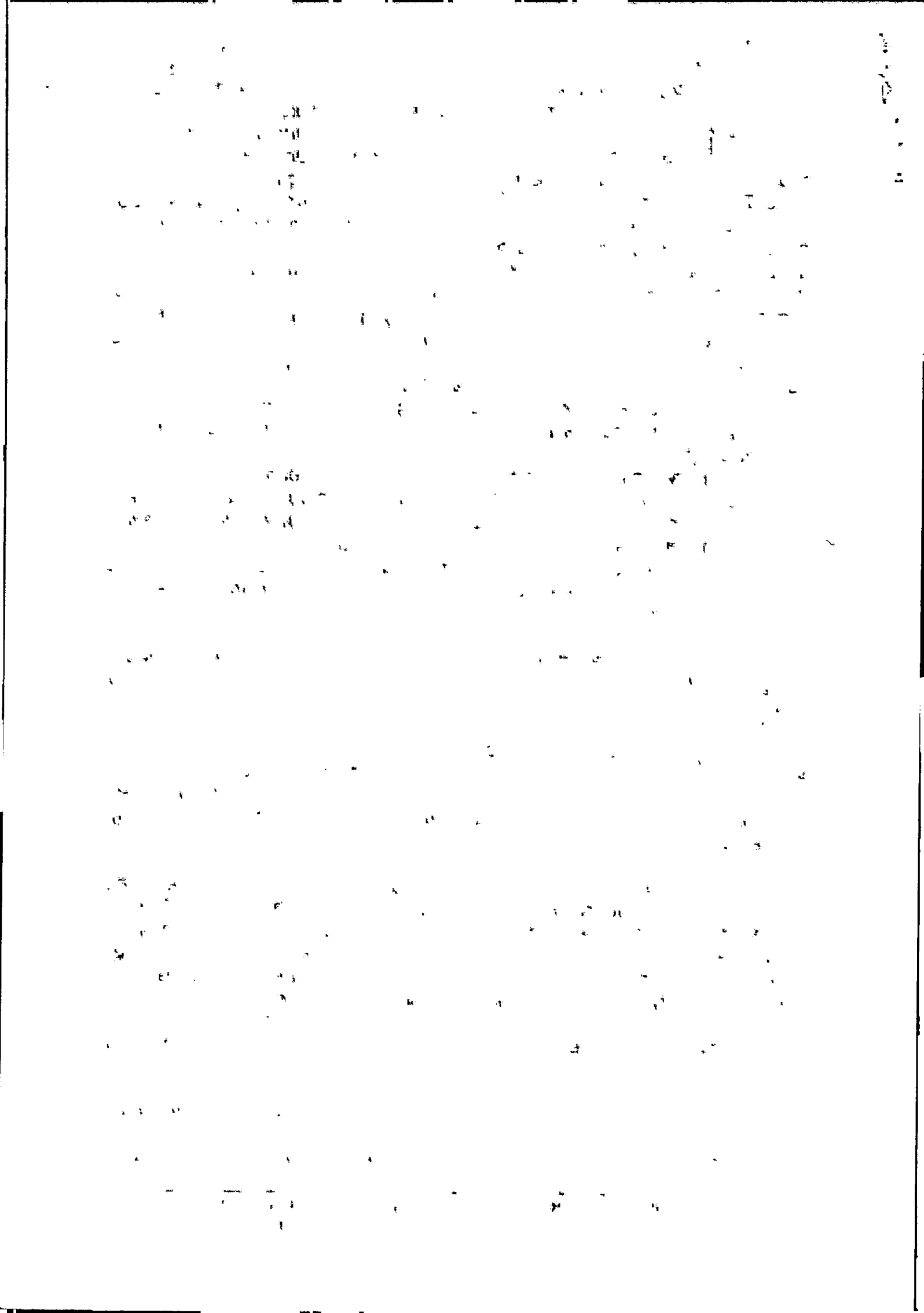
У одговору на тужбу тужени и уговорни орган су предложили да се тужба одбије као неоснована, остајући код разлога из образложења оспореног акта.

Суд је испитао законитост и правилност оспореног коначног управног акта у границама захтјева из тужбе, у смислу члана 35. Закона о управним споровима Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ", број 19/02 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву из сљедећих разлога:

Из података у спису произлази да је уговорни орган Град Приједор провео поступак јавне набавке провођење љетне и јесење систематске дератизације, те је дана 21.5.2019. године донио одлуку број: 02-404-71/18, којом је за најповољнијег понуђача изабрао „Еко-Бел" д.о.о. Лакташи. Тужилац је против наведене одлуке изјавио жалбу коју је тужени оспореним рјешењем одбио као неосновану.

Законитост оспореног рјешења доведена је у сумњу приговорима из тужбе.

Према налазима овог вијећа, тужени је доношењем рјешења починио битну повреду правила поступка из члана 233. став 2. Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ", број 29/02 до 53/16).

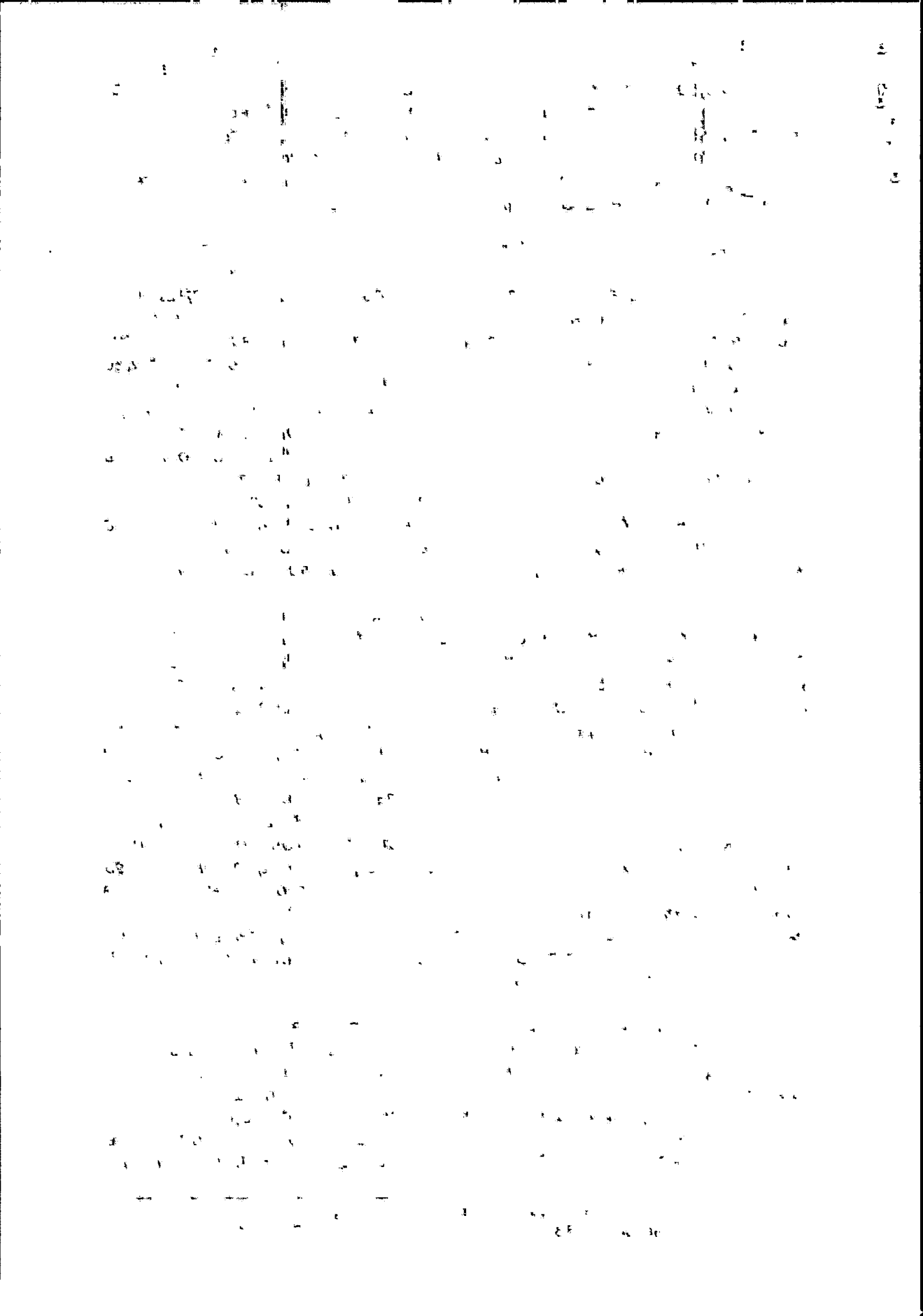

Ова одредба обавезује доносиоца рјешења да у образложењу наведе доказе које је провео и чињенично стање утврђено на основу проведених доказа, разлоге који су били одлучни при оцјени доказа, као и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на онакво рјешење какво је дато у диспозитиву, као и правне прописе на основу којих је ријешена предметна управна ствар.

Оспорено рјешење, међутим, не садржи разлоге који су одлучни за доношење одлуке, ни чињенично стање утврђено на основу проведених доказа. Садржај жалбе, као и садржај изјашњења уговорног органа, односно мишљење Комисије за јавне набавке уговорног орган, њихово просто навођење или преписивање, не значе да је анализа садржаја извршена и да је тужени орган утврдио одлучне чинејнице за доношење одлуке. Подносилац жалбе је, према налазу овог вијећа, у жалби детаљно навео разлоге због којих сматра да је његова понуда прихватљива, али на те приговоре тужени није одговорио на начин да образложи, да понуди закључак, због чега налази да приговор није основан. Сама тврдња „приговор није основан", како стоји у оспореном акту, није довољна, ако нема анализе доказа у смислу проналажења и констатовања чињенице која произилази из тог доказа, те понуде разлога из којих се на те утврђене чињенице може примијенити одређена одредба прописа.

Конкретно, тужилац је понудио доказ о испуњавању услова техничке и професионалне способности из тачке 11.6) алинеја прва, али је нејасно из којих разлога достављена потврда о испуњености услова у односу на реализоване уговоре није прихваћена, као што је нејасно позивање на неки доказ који, из тендерске документације произилази, није ни тражен. Уговорни орган је дужан да се придржава захтјева из тендерске документације код оцјене понуда, у смислу члан 65. Закона о јавним набавкама, дакле дужан је да се придржава услова које је сам прописао, па трагање за доказима ван оних који су захтијевани, могуће је, води до прекорачења овлаштења, а тиме и неједнаког третмана учесника. Ове наводе и приговоре тужени није оцјењивао и није дао своје виђење да ли је у поступку оцјене понуда дошло до повреде Закона о јавним набавкама, што оспорено рјешење чини мањкавим, због повреде члана 233. Закона о управном псотупку БиХ и због чега је, коначно, овај суд оспорено рјешење поништио примјеном одредбе члана 37. став 2. у вези са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ

Како је тужилац успио са тужбом, припадају му и трошкови управног спора, али не у потраживаном износу. Трошкове поступка суд је додијелио примјеном члана 61. Закона о управним споровима БиХ и примјеном Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Федерацији БиХ. Досуђени трошкови се састоје од накнаде за састав тужбе са обрачунатим ПДВ-ом од 17%, у износу од 280,80 КМ, те трошкова таксе на тужбу у износу од 100 КМ, што укупно

износи 380,80 КМ. Са потраживањем преко досуђеног износа тужитељ се одбија, имајући у виду да се у конкретном случају ради о поништењу рјешења, па тужиоцу припада право на накнаду трошкова у непроцјењивим предметима у складу са одредбом члана 19., а не члана 12. Тарифе Ф БиХ

У поновном поступку тужени ће цијенити све жалбене приговоре у овој управној ствари и дати разлоге из којих прихвата или не сваки од датих приговора, у смислу одредбе члана 233. став 2. Закона о управном поступку.

ЗАПИСНИЧАР
Ениса Имамовић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
С у д и ј а

Давор Жилић

